

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen

Inleiding

Dit wetsvoorstel wijzigt het beslagrecht in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (hierna: Rv) op een aantal punten. De wijzigingen zijn nodig als gevolg van, onder meer, praktijkervaringen met de Wet herziening beslag- en executierecht (de Wet van 3 juni 2020 tot wijziging van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en de Faillissementswet in verband met de herziening van het beslag- en executierecht). Na de gefaseerde inwerkingtreding van de Wet herziening beslag- en executierecht op 1 oktober 2020, 1 januari 2021 en 1 april 2021 is gebleken dat er in de praktijk behoefte bestaat aan een aantal aanpassingen. Deze aanpassingen worden hierna nader toegelicht (zie onder 'Hoofdpijnen van het voorstel' en de artikelsgewijze toelichting).

Hoofdpijnen van het voorstel

Het wetsvoorstel bevat een aantal wijzigingen van Rv. De eerste wijziging (zie artikel I, onderdeel A) schrapt een extra betekening bij het administratieve beslag op voertuigen dat door de Wet herziening beslag- en executierecht is ingevoerd (zie artikel 442 Rv).

De tweede wijziging (zie artikel I, onderdeel B) ziet op de betekening door de deurwaarder bij het leggen van beslag onder een derde (bijvoorbeeld een bank). De wijziging verduidelijkt wat de deurwaarder in zijn papieren exploit moet vermelden als elektronische betekening onder omstandigheden niet mogelijk is.

De derde wijziging (zie artikel I, onderdeel C) bestaat uit drie aanpassingen. Het bevat ten eerste een verduidelijking van artikel 475a Rv die ziet op de toepassing van het beslagvrije bedrag dat met de Wet herziening beslag- en executierecht is ingevoerd. Het beslagvrije bedrag is het bedrag waarop een beslag gedurende een maand niet geldig is, zodat de schuldenaar voldoende geld overhoudt om in zijn bestaansminimum te voorzien. De tweede aanpassing is puur technisch van aard. De derde aanpassing regelt onder welke omstandigheden een bank haar schulden aan de rekeninghouder onder het beslagvrije bedrag mag verrekenen met bedragen op een bankrekening van de schuldenaar.

De vierde wijziging van artikel I (zie onderdeel D) verduidelijkt dat artikel 475aa Rv tot doel heeft de deurwaarder de bevoegdheid te geven om aan een bank te vragen of een schuldenaar er bankiert. In de praktijk blijkt de bepaling verschillend te worden geïnterpreteerd. Artikel 475aa Rv is ingevoerd door de Wet herziening beslag- en executierecht.

De vijfde en de zevende wijziging (zie artikel I, onderdelen E en G) vloeit eveneens voort uit de invoering van het beslagvrije bedrag. De voorgestelde bepaling regelt dat het beslagvrije bedrag ook van toepassing is bij eigenbeslag.

De zesde wijziging (zie artikel I, onderdeel F) neemt voor de praktijk een onduidelijkheid weg in de nieuwe regeling voor het meevoeren en opslaan van de roerende zaken uit een ontruimde woning door het college van burgemeesters en wethouders.

De achtste wijziging (zie artikel I, onderdeel H) zorgt ervoor dat het beslagverbod op roerende zaken uit de Wet herziening beslag- en executierecht niet meer geldt voor een beslag op goederen die tot een huwelijksgemeenschap behoren, omdat het beslagverbod niet voor deze situatie bedoeld is.

Effecten

Het wetsvoorstel wijzigt een aantal artikelen zoals deze luiden na inwerkingtreding van de Wet herziening beslag- en executierecht. In de memorie van toelichting bij deze wet (Kamerstukken II 2018/19, 35 225, nr. 3) zijn de effecten van de meeste voorgestelde wijzigingen al in beeld gebracht. Dit geldt ook voor de invoering van het beslagvrije bedrag. Hierbij werd ervan uitgegaan dat het beslagvrije bedrag ook zou gelden voor banken. Door een omissie is dit echter niet het geval, hetgeen door dit wetsvoorstel wordt gerepareerd. Bij deze reparatie is ervoor gekozen om alsnog een uitzondering te maken voor de lopende verplichtingen (zie artikel I, onderdeel C, derde aanpassing). Hier is voor gekozen om de lasten voor zowel schuldenaren als banken te beperken. De wijziging zorgt ervoor dat banken kunnen blijven verrekenen onder het beslagvrije bedrag, zowel bij beslag als buiten beslag. Zonder de uitzondering zou dit ertoe leiden dat banken bepaalde kosten, zoals bankkosten, kredieten en hypotheeklasten niet meer onder het beslagvrije bedrag kunnen verrekenen met het saldo op de bankrekening van de schuldenaar, de vordering van de schuldenaar op de bank. Dit leidt ertoe dat de schuldenaar zelf deze kosten moet betalen aan de bank. In de regel zal dit pas gebeuren nadat de bank de schuldenaar heeft verzocht de kosten zelf te voldoen en in sommige gevallen zal het dan nog niet gebeuren (met name niet door mensen met problematische schulden). De bank is dan uiteindelijk genoodzaakt om invorderingsmaatregelen te nemen en kan zelfs tot beslag en executie over gaan, hetgeen alleen maar leidt tot meer kosten voor de schuldenaar. Dit wetsvoorstel probeert deze kosten te voorkomen.

Een andere wijziging die effect heeft op de regeldruk, is de voorgestelde wijziging van artikel 457 Rv. De afschaffing van de verplichting om een beslag in bepaalde gevallen te betekenen, zal leiden tot minder kosten voor schuldeisers (en uiteindelijk schuldenaren die deze kosten doorberekend kunnen krijgen)(zie artikel I, onderdeel A).

(Internet)consultatie

PM

Artikelsgewijs

Artikel I (wijzigingen Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering)

Onderdeel A (artikel 457 Rv)

Dit onderdeel voegt een nieuw lid toe aan artikel 457 Rv. Het nieuwe lid regelt dat bij samenloop van beslagen een beslaglegger een beslag op een motorrijtuig niet meer hoeft te betekenen aan de deurwaarder die het eerdere beslag heeft gelegd, aan de gerechtelijke bewaarder (als die er is) of, indien van toepassing, aan het parket van het openbaar ministerie. Thans moet een dergelijk beslag nog worden betekend aan de genoemde partijen. Door de invoering van het zogenaamde administratieve beslag door de Wet herziening beslag- en executierecht en de inschrijving van dit beslag in het kentekenregister van de RDW (zie de artikelen 440, lid 3, en 442, lid 2, Rv) is betekening aan genoemde partijen niet meer nodig. De coördinerende deurwaarder is namelijk gehouden om onderzoek te doen en zal hierdoor in het kentekenregister kunnen zien of er meer beslagen zijn gelegd op het motorrijtuig. Een betekening zorgt onder die omstandigheden dan alleen maar voor vermijdbare extra kosten. Het nieuwe lid geldt alleen voor de situatie dat een beslag is ingeschreven in het kentekenregister. Indien dit niet het geval is, zal een beslag alsnog moeten worden betekend aan de genoemde partijen. Dit speelt in het geval een voertuig met een buitenlands kenteken in beslag wordt genomen.

Onderdeel B (artikel 475, eerste lid Rv)

Dit onderdeel voegt een formaliteit toe aan het fysieke exploit dat de deurwaarder betekent in het geval van derdenbeslag. Als de derde-beslagene een elektronisch adres heeft doorgegeven, is de hoofdregel dat het beslag elektronisch moet worden gelegd. Het kan echter voorkomen dat er wel een elektronisch adres is doorgegeven, maar dat hieraan niet kan worden betekend (en dat dit niet aan de deurwaarder is toe te rekenen). Denk bijvoorbeeld aan het geval dat er een storing plaatsvindt in het digitale systeem van de derde-beslagene. In dat geval zal er moeten worden teruggevallen op de reguliere wijze van betekening, als bedoeld in artikel 45 e.v. Rv. Dit onderdeel regelt dat in dat geval het exploit moet vermelden wat de reden is van het terugvallen op de reguliere betekening. Zo weet de derde-beslagene bij het ontvangen van het exploit dat er niet elektronisch betekend kon worden.

Onderdeel C (artikel 475a, vijfde en zesde lid Rv)

Dit onderdeel verduidelijkt ten eerste de regels inzake het beslagvrije bedrag. In de wet staat dat als een schuldeiser beslag legt op de bankrekening van een natuurlijke persoon, per kalendermaand een vooraf vastgesteld bedrag buiten het beslag blijft. De burger kan dan gedurende de maand over dit bedrag beschikken om in zijn eerste levensbehoeften te voorzien. In de praktijk blijkt dat het begrip 'kalendermaand' leidt tot onduidelijkheid, omdat het afwijkt van het elders in Rv gebruikte begrip 'maand'. Dit terwijl geen andere interpretatie is beoogd. Net zoals bij de andere artikelen in Rv, wordt bedoeld dat de termijn eindigt op de daarmee overeenstemmende dag een maand later (zie HR 1 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2225, NJ 2017/337). Concreet betekent dit dat bij een beslag op 27 maart het beslagvrije bedrag geldt tot en met 26 april. De voorgestelde wijziging verduidelijkt dit in het vijfde en zesde lid. Het zesde lid bevat thans nog niet het begrip 'kalendermaand', maar dit zal worden ingevoegd door de Verzamelwet Justitie en Veiligheid 2022 (Kamerstukken II 2021/22, 36 003, die thans aanhangig is in de Tweede Kamer).

De tweede wijziging betreft een puur technische aanpassing. Door de voorgestelde wijziging van artikel 475aa (zie onderdeel D) komt het woord 'geldmiddelen' niet meer voor in 475aa Rv en daarom komt de verwijzing naar dit artikel te vervallen. Verder wordt het voorgestelde artikel 479i, lid 3, Rv (zie onderdeel E) toegevoegd aan de artikelen waarin het woord 'bank' wordt gebruikt.

Ten derde wordt geregeld dat, in afwijking van artikel 6:135, eerste lid, onder a BW, verrekening van lopende verplichtingen door de bank mogelijk blijft (zie het voorgestelde lid 9). Thans worden vorderingen van de bank op de schuldenaar, zoals bankkosten, kredieten en, indien de bank tevens hypotheeknemer is van de schuldenaar, ook de hypotheeklasten verrekend met de tegenvordering van de schuldenaar op de bank, te weten het saldo op de rekening. Als er voor het eigenbeslag geen uitzondering wordt gemaakt voor verrekening van zulke lopende verplichtingen, zou dit ertoe leiden dat de bank telkens moet kijken of een schuldenaar voldoende geldmiddelen (meer dan het beslagvrije bedrag) op zijn bankrekening heeft om te kunnen verrekenen. Heeft de schuldenaar onvoldoende geldmiddelen, dan is de bank slechts bevoegd om tot aan het beslagvrij bedrag te verrekenen. De schuldenaar zal dan zelf de betreffende, niet-verrekenende, kosten of lasten moeten betalen aan de bank. In de regel zal dit pas gebeuren nadat de bank de schuldenaar heeft verzocht de kosten zelf te voldoen. Dit leidt dus tot extra administratieve lasten. Daarnaast zal het en zal juist bij mensen met problematische schulden kunnen leiden tot extra problemen, omdat zij (mede vanwege hun beperkte doenvermogen) vaak niet reageren op schriftelijke verzoeken van banken en andere schuldeisers. De bank is dan uiteindelijk genoodzaakt om

invorderingsmaatregelen te nemen en uiteindelijk zelfs tot beslag en executie over te gaan (met alle kosten voor de schuldenaar vandien).

Dit is niet in overeenstemming met het doel achter de invoering van het beslagvrije bedrag. Het doel is juist de bescherming van de schuldenaar bij beslag op de bankrekening, zodat deze in zijn primaire levensbehoeften (waaronder zijn hypotheek of huur) kan voorzien. Daarom is ervoor gekozen om, in afwijking van de regels inzake verrekening (zie de artikelen 6:127 t/m 6:141 BW), verrekening door de bank van lopende verplichtingen die de schuldenaar jegens de bank heeft ook mogelijk te maken indien de schuldenaar hierdoor onder het beslagvrije bedrag uitkomt. Hieruit volgt dat de bank o.a. de bankkosten en eventuele hypotheekkosten kan blijven verrekenen, zodat de bank deze niet apart hoeft in te vorderen, maar deze automatisch kunnen worden verrekend met het tegoed van de schuldenaar op zijn bankrekening, waardoor de kosten voor het primaire levensonderhoud worden voldaan. Het gaat hierbij alleen om de vorderingen van de bank op de schuldenaar, die in de maand voorafgaand aan de verrekening opeisbaar zijn geworden en niet om andere al eerder opeisbaar geworden vorderingen. Verder gelden uiteraard ook de overige regels inzake verrekening, waaruit o.a. volgt dat er sprake moet zijn van wederkerig schuldenaarschap. Er is daarom voor gekozen om qua terminologie aan te sluiten bij het BW. Een voorbeeld: een schuldenaar die een bankrekening en een hypotheek heeft bij dezelfde bank kunnen de maandelijkse hypotheeklasten die op 27 januari opeisbaar zijn geworden, tot en met 26 februari worden verrekend met het saldo op de bankrekening, ook als het saldo op de betaal- of spaarrekening hiermee onder het beslagvrije bedrag komt. Bij verwerking door banken van binnenkomende en uitgaande betalingen is er geen sprake van verrekening waardoor het niet onder het nieuwe lid valt. Artikel 6:140 BW regelt de volgorde van te verrekenen vorderingen die in één rekening zijn opgenomen en bepaalt dat in dat geval de verrekening van rechtswege plaatsvindt. Dit is regelend recht. Door de volgorde van verrekening dwingend voor te schrijven kunnen de schuldenaar en de bank niet langer zelf bepalen met welke vordering er wordt verrekend. Verrekening kan op grond van het voorgestelde lid alleen met vorderingen die in de maand voorafgaand aan het moment van verrekening opeisbaar zijn geworden. Als een bank namelijk eerst de oude openstaande schulden zou verrekenen, kan dit ertoe leiden dat de lopende verplichtingen (ook) niet meer kunnen worden voldaan, hetgeen leidt tot nieuwe of oplopende schulden. Dit zou dan ook gevolgen kunnen hebben voor de (gemeentelijke) schuldhelpverlening. Dit is niet wenselijk. Verder wordt van artikel 6:140 BW afgeweken om te verduidelijken dat verrekening met de bankrekening niet van rechtswege plaatsvindt. Het artikel geeft de bank slechts de bevoegdheid om te verrekenen. Deze wetswijziging zorgt er daarom voor dat de schuldenaar kan voldoen aan zijn lopende

verplichtingen jegens de bank, doordat de bank deze kan verrekenen met het tegoed op de bankrekening van de schuldenaar.

Onderdeel D (artikel 475aa Rv)

Artikel 475aa Rv regelt dat een deurwaarder, als deze gerechtigd is ten laste van de schuldenaar beslag te leggen, aan de schuldenaar kan vragen welke bank geldmiddelen van hem onder zich heeft (zie onderdeel a) en aan een bank kan vragen of deze geldmiddelen van die schuldenaar onder zich heeft (zie onderdeel b). In de praktijk blijkt met name onderdeel b tot onduidelijkheid te leiden, omdat sommige banken de vraag van de deurwaarder interpreteren als de vraag of de schuldenaar over een positief saldo bij de bank beschikt, terwijl andere banken het opvatten als een vraag of de schuldenaar bij hen een betaal- of spaarrekening heeft. Deze verschillende interpretaties leiden tot een verschillende uitkomst in het geval dat een schuldenaar wel bij een bank bankiert, maar daar een negatief saldo ('roodstand') heeft. Dit onderdeel wijzigt artikel 475aa Rv om te verduidelijken dat het (zowel in onderdeel a als onderdeel b) gaat om de vraag of de schuldenaar een betaalrekening of spaarrekening (zie artikel 1:1 onder b en f bij de definitie van 'financieel product' in de Wet op het financieel toezicht) heeft bij die bank. Artikel 475aa Rv geeft de deurwaarder de bevoegdheid om eerst bij de schuldenaar of een bank na te vragen of de schuldenaar daadwerkelijk een bankrekening aanhoudt, zodat hij weet of het zin heeft een beslagexploot uit te brengen. De bank zal daarom op grond van artikel 475aa Rv aan de deurwaarder moeten laten weten of de schuldenaar bankiert bij de bank of niet. Dit onderdeel verduidelijkt dit.

Onderdelen E en G (artikelen 479i en 724 Rv)

De Wet herziening beslag- en executierecht heeft een beslagvrij bedrag ingevoerd dat geldt bij beslag op een bankrekening (zie artikel 475a, leden 5 t/m lid 7 Rv). De regeling zorgt ervoor dat een beslag alleen geldig is voor zover het een bepaald bedrag, het beslagvrije bedrag, overstijgt. Dit beslagvrij bedrag moet ervoor zorgen dat een schuldenaar leefgeld overhoudt om gedurende de maand na beslaglegging in zijn primaire levensbehoeften (zoals eten en de huur of hypotheek van een woning) te kunnen blijven voorzien. Het beslagvrije bedrag zou er om die reden eveneens toe moeten leiden, dat niet meer zou kunnen worden verrekend door de bank onder het beslagvrije bedrag, zowel bij beslag als buiten beslag. Per abuis is in de Wet herziening beslag- en executierecht echter nagelaten om het eigenbeslag mee te nemen in de beslagverboden. Hierdoor is het voor de bank nog steeds mogelijk te verrekenen onder het beslagvrije bedrag. Dit wetsvoorstel ziet erop deze omissie te herstellen. Deze wetswijziging regelt daartoe dat het beslagvrije bedrag ook geldt als er sprake is van (zowel executoriaal als conservatoir) eigenbeslag, zodat verrekening in beginsel niet

meer mogelijk is. Eigenbeslag is de situatie dat een bank onder zichzelf beslag legt ten laste van de schuldenaar die een rekening aanhoudt bij deze bank, ten behoeve van vorderingen die de bank heeft op de schuldenaar. Op het verbod om te verrekenen onder het beslagvrij bedrag wordt overigens in het voorgestelde lid 9 van artikel 475a Rv een uitzondering gemaakt voor lopende verplichtingen jegens de bank (zie artikel I, onderdeel C).

Onderdeel F (artikel 556, derde lid, Rv)

Dit onderdeel wijzigt artikel 556, derde lid, Rv. Dit lid bepaalt dat het college van burgemeesters en wethouders ten laste van de executant zorg draagt voor het meevoeren en opslaan van de roerende zaken die zich in de tot bewoning bestemde ontruimde onroerende zaak bevonden. De artikelen 5:29 en 5:30 Awb worden hierbij van overeenkomstige toepassing verklaard. In de praktijk blijkt echter dat deze overeenkomstige toepassing tot onduidelijkheid leidt. De onduidelijkheid zit er met name in dat de regeling in de Awb die van overeenkomstige toepassing is verklaard ervan uitgaat dat er sprake is van een overtreder waartegen bestuursdwang kan worden toegepast, terwijl hier bij artikel 556 Rv geen sprake van is. De voorgestelde wijziging heeft tot doel deze onduidelijkheden weg te nemen. Dit gebeurt ten eerste door de overeenkomstige toepassing verklaring van de gehele artikelen 5:29 en 5:30 Awb te beperken tot de overeenkomstige toepassing van artikel 5:29, tweede en derde lid, en artikel 5:30, eerste, derde en vijfde lid, Awb. Verder worden de verwijzingen naar het college van burgemeester en wethouders vervangen door een verwijzing naar de gemeente, omdat in het civiele recht de rechtspersoon wordt aangeduid en niet het bestuursorgaan. Het college van burgermeester en wethouders maakt onderdeel uit van de rechtspersoon de gemeente (zie ook artikel 1:1, lid 4, Awb).

Artikel 5:29, eerste lid, Awb ziet op het geval dat er sprake is van bestuursdwang en wordt daarom uitgezonderd. Het vierde en vijfde lid van artikel 5:29 Awb gaan over het opschorten van de teruggave van de zaken tot bepaalde kosten zijn voldaan. Deze leden worden niet van overeenkomstige toepassing verklaard, omdat de gemeente de kosten dient te verhalen op de executant en niet op de schuldenaar. Het is daarom niet wenselijk dat de gemeente de schuldenaar op deze wijze kan dwingen om de genoemde kosten te voldoen.

Van artikel 5:30 Awb wordt de inhoud van het tweede en vierde lid toegevoegd aan artikel 556 Rv, op een wijze die specifiek is toegesneden op de aan de orde zijnde situatie. De van overeenkomstige toepassing verklaring van die artikel is dan niet meer nodig. Artikel 5:30, tweede lid, Awb bepaalt dat een bestuursorgaan een zaak eerder kan verkopen, zodra de ingevolge artikel 5:25 Awb verschuldigde kosten, vermeerderd met de voor de verkoop geraamde kosten, in verhouding tot de waarde van de zaak

onevenredig hoog worden. Artikel 5:30, vierde lid, Awb regelt dat de eigenaar van een zaak gedurende drie jaar na de verkoop nog recht heeft op de opbrengst van de zaak onder aftrek van de ingevolge artikel 5:25 verschuldigde kosten en de kosten van de verkoop. Na het verstrijken van deze termijn vervalt een batig saldo aan het bestuursorgaan. Door de verwijzing in beide leden naar artikel 5:25 Awb is onduidelijk of de kosten voor het meevoeren en opslaan van de roerende zaken ook moeten worden meegerekend, als het om artikel 556 Rv gaat. De voorgestelde twee zinnen die worden toegevoegd, verduidelijken dat de kosten van het meevoeren en het opslaan (net als de kosten van de verkoop) ook moeten worden meegenomen. Een verdere wijziging dan een verduidelijking ten aanzien van de kosten is niet beoogd. Er is verder voor gekozen om zoveel mogelijk aan te sluiten bij de bepalingen in de Awb. Dit om te verduidelijken dat inhoudelijk geen andere uitleg is beoogd dan die wordt gegeven aan artikel 5:30, tweede en vierde lid, Awb.

Onderdeel H (artikel 770a Rv)

Dit onderdeel bepaalt, door toevoeging van een nieuw lid aan artikel 770a Rv, dat de artikelen 441, lid 3, 447 en 448 Rv niet van toepassing zijn als er maritaal beslag wordt gelegd. Artikel 441, lid 3, bepaalt dat er geen beslag mag worden gelegd op roerende zaken, niet-registergoederen, zoals inboedel, als redelijkerwijs voorzienbaar is dat de kosten de baten overstijgen. De artikelen 447 en 448 Rv regelen op welke roerende zaken, die geen registergoederen zijn, geen beslag kan worden gelegd. Hierbij moet worden gedacht aan zaken die behoren tot de inboedel en zaken van hoogstpersoonlijke aard. De artikelen 768 t/m 770c Rv regelen het maritaal beslag op goederen van de gemeenschap. Maritaal beslag strekt niet tot verhaal of afgifte van goederen, maar beoogt de gemeenschappelijke goederen gedurende de periode van afwikkeling van de huwelijksgemeenschap bij elkaar te houden. Het beslag blijft op de goederen rusten tot de verdeling heeft plaatsgevonden. Door de artikelen 441, lid 3, 447 en 448 kan het echter voorkomen dat er geen beslag mag worden gelegd op bijvoorbeeld de inboedel, terwijl deze voorheen wel onder een maritaal beslag zou vallen. Dit is niet wenselijk, omdat het maritaal beslag bedoeld is om alle goederen van de gemeenschap bij elkaar te houden tot deze zijn verdeeld. Daarom regelt dit onderdeel dat de genoemde artikelen niet gelden bij maritaal beslag.

Artikel II (Overgangsrecht)

Dit artikel regelt het overgangsrecht voor dit wetsvoorstel. Het overgangsrecht gaat uit van eerbiedigende werking. Dit betekent dat het oude recht van toepassing blijft op beslagen die zijn gelegd voor de datum van inwerkingtreding van dit voorstel. Het is niet wenselijk dat de regels die gelden voor een beslag wijzigen terwijl het beslag al is

gelegd. De beslaglegger zal voordat hij beslag legt, kennisnemen van de geldende regels ten aanzien van de beslaglegging en alles wat daaruit voortvloeit. Daarom is gekozen voor eerbiedigende werking.

Artikel III (Samenloop)

Dit artikel regelt de samenloop met de Verzamelwet Justitie en Veiligheid 2022, die thans aanhangig is in de Tweede Kamer. De Verzamelwet Justitie en Veiligheid 2022 wijzigt, net als dit voorstel, artikel 556 Rv. In artikel I, onderdeel H, van dit wetsvoorstel wordt ervan uitgegaan dat de Verzamelwet Justitie en Veiligheid 2022 eerder in werking treedt dan dit wetsvoorstel. Indien dit niet het geval is, regelt dit artikel dat de wijziging in de Verzamelwet Justitie en Veiligheid 2022 op dezelfde plek zou komen als wanneer deze wel eerder in werking zou treden.

Artikel IV (Inwerkingtreding)

Dit artikel regelt dat de inwerkingtreding van het wetsvoorstel bij koninklijk besluit gebeurt. Het tijdstip van inwerkingtreding kan voor de verschillende (sub)onderdelen afzonderlijk worden bepaald, zodat er flexibiliteit is voor het geval dit nodig is.

Artikel V (Citeertitel)

Dit artikel bepaalt dat de citeertitel van het wetsvoorstel 'Verzamelwet beslag- en executierecht' is.

De Minister voor Rechtsbescherming,